

„FIGYELŐ”

UJSÁGSZELVÉNY VÁLLALAT
Budapest, XIV., Nürnberg-u. 42.
Telefon: 296—534

Lap: Magyar Vasárnap

Megjelent:

1948 NOV. 21.

PESTI TRÉFÁK

„Mindenre akad itt móka — könnyek közt kacag a nótá — ez Budapest!” Így szól az operett-dal.

A pesti tréfa egészen egyéni. Kissé fanyar, néha gyilkos, de mindig találó. Ósrégi pesti megállapítás, hogy az élet olyan, mint a Rákóczi-út volt, amikor még a Nemzeti Színház ott állott a Múzeum-körút sarkán, a Beleznay-ielken. Miért olyan?

— Mert az eleje színház, a közepe: kórház, a vége: temető!

Imre, egy jellegzetes pesti strófa:

Itt lehet a legjobban élni,

Csak — megélni lehetne.

Azért mégis mindenki úgy él,

Ahogy élni szeretnei!

Egyszer, a Normafa alatt politikusok hétvégi megbeszélést tartottak. Egyik ujságíró szomorúan mondta, föltekintve a régi, híres fára:

— Ki fog száradni. Ez után a gyűlés után — abnormafa lesz belőle!

Vajda János, a nagy költő elmerülve sétált a Dunaparton, szürke cillinderében, galambszínű kesztyűvel a kezefején. Szivarozott. Portorico-szivart szítt.

Valaki odalépett hozzá:

— Kérek egy kis tüzet.

Vajda János azt mondta:

— Hatszázölvenezer ember él Pesten. Miért éppen én...?

Nem adott neki tüzet.

A kávéházi konjunktúra idején a fényes New-York kávéházat is átalakították, kibővítették. Rögtön megszületett a tréfa:

— Miért szélesítik ki a New-York kávéházat?

— Azért, mert a jó emberek — kis helyen is elférnek.

A pesti kávéházi pincér — külön kedves típus volt. A New-Yorkban Nagy úr, a Balaton-kávéházban Sztányi Vilmos úr sziporkázott.

Nagy úrnak egyszer azt indítványozta egy ifjú hírlapíró:

— Adjon kölcsön egy órára tíz koronát.

Nagy úr azt kérdezte:

— Hol az óra?

Farkas Imre